

RUDA PYRAMIDA

Rick Riordan

FRAGMENT

KRONIKA CARTERA KANEA RUDÁ PYRAMIDA

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Kronika Cartera Kanea – Hněv bohů

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Rick Riordan – Bohové Olympu – Neptunův syn

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Christopher Paolini – Eragon

Rick Riordan

Kronika Cartera Kanea – Rudá pyramida – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

RUDÁ
PYRAMIDA

RUDÁ PYRAMIDA

*Pro všechny mé přátele knihovníky, vášnivé čtenáře,
pravé kouzelníky Domu života.
Bez vás by se tento spisovatel ztratil v duatu.*

Obsah

1. Smrt u jehly	11
2. Exploze na počest Vánoc	23
3. Ve vězení s kočkou	32
4. Uneseni skorocizincem	39
5. Seznámení s opicí.	47
6. Snídaně s krokodýlem	56
7. Upustím mužíka na hlavičku	73
8. Muffin si hraje s noži	89
9. Úprk před čtyřmi chlapíky v sukních.	97
10. Bastet zezelená	103
11. Potkáme lidský plamenomet.	109
12. Skok přesýpacími hodinami	117
13. Tváří v tvář zabijáckému krocanovi	121
14. Francouzský chlapík nás málem zabije.	130
15. Boží narozeninová oslava	139
16. Jak Zia přišla o obočí	150
17. Strastiplný výlet do Paříže	163
18. Když se netopýři naštvou	173
19. Piknik v nebi	189

20. Navštívím hvězdnatou bohyni.	199
21. Zachránkyně teta Mici.	206
22. Leroy a jeho skříňka zkázy.	214
23. Zkouška profesora Thovta.	222
24. V království modrých semišek.	236
25. Vyhráváme plně hrazený výlet na smrt.	248
26. Na palubě Egyptské královny.	254
27. Démon se vzorky zdarma.	267
28. Schůzka s bohem toaletního papíru.	275
29. Zia si domlouvá rande.	291
30. Bastet plní slib.	299
31. Doručím milostný dopis.	311
32. Místo křížů.	318
33. Pustíme se do podniku se salsou.	330
34. Jízda s Pěšákem.	338
35. Mágové se ptají na cestu (a další známky apokalypsy) .	343
36. Naše rodina se vypaří.	349
37. Leroyova pomsta.	358
38. Dům kolem pyramidy.	364
39. Zia mi prozradí tajemství.	369
40. Zkazím docela důležité kouzlo.	377
41. Končíme s nahrávkou – prozatím.	391

VAROVÁNÍ

Následující text je přepis digitální nahrávky. Na některých místech kvalita záznamu pokulhává, takže jistá slova a fráze autor jen odhadl. Tam, kde to bylo možné, se do textu dodaly ilustrace důležitých symbolů zmíněných v záznamu. Zvuky v pozadí jako potyčky, rány a nadávky obou mluvčích přepsány nebyly. Autor si nečiní nárok na hodnověrnost záznamu. Zdá se být nemožné, že by ti dva mladí vypravěči mohli říkat pravdu, ale rozhodnout se musíš ty sám, čtenáři.

1. Smrt u jehly

C
A
R
T
E
R

Máme jenom pár hodin, takže dávej dobrý pozor.

Jestli posloucháš toto vyprávění, už ti hrozí nebezpečí. Sadie a já jsme možná tvá jediná šance.

Běž do školy. Najdi skříňku. Neřeknu ti, do které školy ani kterou skříňku, protože pokud jsi ta pravá osoba, najdeš je. Číselná kombinace zní 13/32/33. Než tohle doposloucháš, budeš už vědět, co ta čísla znamenají. Jen pamatuj, že příběh, který se ti chystáme vyprávět, není úplný. Závisí na tobě, jak skončí.

To nejdůležitější: až otevřeš balíček a najdeš, co je uvnitř, nechávej si to déle než týden. Jasně, bude tě to lákat. Zajistí ti to skoro neomezenou moc. Ale pokud si to necháš moc dlouho, zničí tě to. Schovej to pro někoho dalšího, stejně jako jsme to já a Sadie udělali pro tebe. A připrav se na to, že se ti začnou dít moc zvláštní věci.

Tak jo, Sadie mi říká, abych už nezdržoval a pustil se do toho příběhu. Fajn. Myslím, že začal v Londýně tu noc, kdy náš táta vyhodil do povětří Britské muzeum.

Jmenuju se Carter Kane. Je mi čtrnáct a celý domov mám v jednom kufru.

Myslíš, že si dělám legraci? Od svých osmi let cestuju s tátou

po světě. Narodil jsem se v Los Angeles, ale táta je archeolog a práce ho honí po všech čertech. Většinou po Egyptě, protože egyptologie je jeho obor. Zajdi do prvního knihkupectví, vyhledej si první knížku o Egyptě a můžeš se vsadit, že ji napsal dr. Julius Kane. Chceš vědět, jak Egyptané tahali mumii z hlav mozky, stavěli pyramidy nebo prokleli hrobku faraona Tutanchamona? Pak je táta tvůj člověk. Jasně, existovaly ještě jiné důvody, proč se táta tolik stěhoval, ale tehdy jsem o jeho tajemství nic nevěděl.

Do školy jsem nechodil. Táta mě učil doma, pokud se dá říct „doma“, když člověk žádný domov nemá. Učil mě zhruba všechno, co považoval za důležité, takže jsem se toho dozvěděl spoustu o Egyptě a o basketbalu a o tátových oblíbených muzikantech. Taky jsem hodně četl – skoro všechno, k čemu jsem se dostal, od tátových historických knih po fantasy romány – celou věčnost jsem proseděl v hotelech a na letištích a u vykopávek v cizině, kde jsem nikoho neznal. Táta mě věčně nutil, abych položil knížku a šel si zaházet na koš. Zkoušels to někdy v Asuánu v Egyptě? Žád-ná legrace.

Zkrátka, táta mě brzo naučil, jak si všechny věci nacpat do jednoho kufříku, který si smíš vzít na palubu letadla. Táta si balí stejně, až na to, že má navíc brašnu s archeologickými nástroji. Pravidlo číslo jedna: Do té tašky jsem se nesměl ani podívat. Neporušil jsem to nikdy, až do toho dne s výbuchem.

Stalo se to na Štědrý den. Přijeli jsme do Londýna navštívit mou sestru Sadii.

Víš, táta s ní smí být jenom dva dny v roce – jeden v zimě, jeden v létě – protože ho dědeček s babičkou nesnášejí. Když máma umřela, vedli s tátou velkou soudní bitvu. Po šesti právnících, dvou rvačkách a jednom skoro vražedném útoku špachtli (radši se ani neptej, jak probíhal) vyhráli právo nechat si Sadii u sebe v Anglii. Bylo jí teprve šest, o dva míň než mně, a oba si nás nechat nemohli – aspoň tak vysvětlovali, proč si nevzali i mě. Takže Sadie byla vychovávána jako britská školačka a já s tátou cestoval po světě. Sestru jsem viděl dvakrát ročně, což mi nevadilo.

[Drž zobák, Sadie. Jasně – k tomu se dostanu.]

Zkrátka, zdrželo nás pár zpozděných letů, ale nakonec jsme s tátou dorazili na letiště Heathrow. Bylo sychravé, studené odpoledne. Po celou cestu taxíkem do města mi táta připadal nervózní.

Víš, táta je dost důležitá osoba. Člověk by nečekal, že ho něco vyvede z míry. Má čokoládovou kůži jako já, pronikavé hnědé oči, holou hlavu a kozí bradku, takže vypadá jako temný ďábelský vědec. To odpoledne si oblékl kašmírový zimní kabát a nejlepší hnědý oblek, který nosil na přednášky. Obvykle z něj sálalo takové sebevědomí, že ovládl všechno, kam přišel, ale někdy – jako to odpoledne – byl úplně jiný a já tomu nerozuměl. Pořád se ohlížel přes rameno, jako by nás někdo honil.

„Tati?“ ozval jsem se, když jsme sjížděli ze silnice A40. „Co se děje?“

„Ani stopa po nich,“ zamumlal. Pak mu muselo dojít, že to řekl nahlas, protože se na mě podíval trochu poplašeně. „Nic, Cartere. Všechno je v pořádku.“

To mě vylekalo, protože táta je mizerný lhář. Vždycky jsem poznal, když přede mnou něco tajil, ale taky jsem věděl, že nemá cenu z něj mámit pravdu. Asi se mě snažil chránit, ale já netušil, před čím. Někdy mě napadalo, jestli nemá nějaké příšerné tajemství z dřívějška, jestli po něm nejde nějaký starý nepřítel, ale připadalo mi to absurdní. Táta byl přece jenom archeolog.

Ještě jedna věc mi dělala starost: táta svíral svou pracovní kabelu. Když tohle dělal, obvykle se něco stalo. Třeba tehdy, když do našeho hotelu v Káhiře vnikli zločinci. Uslyšel jsem z haly výstřely a rozběhl jsem se dolů najít tátu. Než jsem se tam dostal, už klidně zapínal tašku a ti tři střelci se houpali v bezvědomí za nohy z lustru, hábity jim visely přes hlavy a zpod nich vykukovaly trenky. Táta prohlásil, že s tím nemá nic společného, a policie to nakonec svedla na nějakou záhadnou poruchu lustru.

Jindy jsme se zas připlekli do pouličních nepokojů v Paříži. Táta našel nejbližší zaparkované auto, nacpal mě dozadu na sedadlo a nařídil mi, abych se skrčil. Svezl jsem se až na podlahu a držel oči pevně zavřené. Slyšel jsem tátu, jak se na předním sedadle

hrabe v kabele a něco si pro sebe mumlá, zatímco dav venku ječel a ničil všechno kolem. Za pár minut se táta ozval, že se můžu zvednout. Všechna ostatní auta po celém bloku ležela na střeše a hořela. To naše bylo čerstvě umyté a naleštěné a za stěrači mělo nastrkáno pár dvacetieurovek.

Zkrátka, začal jsem mít před tou kabelou respekt. Byla jako náš šťastný talisman. Ale když si ji táta držel u sebe, znamenalo to, že to štěstí budeme potřebovat.

Projížděli jsme středem města a mířili na východ k bytu prarodičů. Projeli jsme kolem zlatých bran Buckinghamského paláce a velkého kamenného sloupu na Trafalgar Square. Londýn je bezva město, ale když člověk tolik cestuje, začne mu to všechno splývat. Občas mi někdo řekne: „Jú, ty máš ale štěstí, že si tak jezdíš po světě.“ Ale ne že bychom se s tátou toulali po památkách a dopřávali si nějaký luxus. Bydleli jsme i na docela drsných místech a málokdy jsme se zdrželi na místě víc než pár dní. Většinou jsem si připadal spíš jako uprchlík než jako turista.

Rozhodně by mě ale nenapadlo, že táta dělá nějakou nebezpečnou práci. Přednášel na témata jako „Mohou egyptská kouzla skutečně zabít?“ a „Oblíbené tresty v egyptském podsvětí“ a o podobných věcech, které spoustu lidí nezajímají. Ale jak jsem řekl, bylo v tom nějaké tajemství. Táta se vždycky choval hodně opatrně, každý hotelový pokoj nejdřív prohlédl, než mě do něj pustil. Často vrazil do muzea podívat se na nějaké artefakty, rychle si načmáral pár poznámek a zase pospíchal ven, jako by se bál, že ho zachytí bezpečnostní kamery.

Jednou, když jsem byl menší, jsme na letišti Charlese de Gaullea stáli let na poslední chvíli a táta se uklidnil, teprve když se letadlo odlepilo od země. Tenkrát jsem se ho přímo zeptal, před čím to utíká, a on se na mě podíval, jako bych zrovna vytáhl pojistku z granátu. Chvilku jsem se děsil, že mi snad vážně řekne pravdu. Pak odpověděl: „To nic není, Cartere.“ Jako by „nic“ byla ta nejhorší věc na světě.

Po tom jsem usoudil, že bude možná lepší se na nic neptat.

Faustovi, moji prarodiče, bydlí v bytě poblíž Canary Wharf, přímo na břehu řeky Temže. Taxi nás vyklopilo u obrubníku a táta požádal řidiče, aby počkal.

Byli jsme už v půlce chodníku, když táta ztuhl. Ohlédl se.

„Co je?“ zajímalo mě.

Uviděl jsem člověka v nepromokavém kabátě. Stál na druhé straně ulice a opíral se o velký uschlý strom. Byl při těle a měl kůži barvy pražené kávy. Ten kabát a černě proužkovaný oblek pod ním vypadaly draze. K tomu dlouhé vlasy, zapletené do copánků, a měkký černý klobouk, stažený až k tmavým kulatým brýlím. Připomínal mi jazzového muzikanta z koncertů, na které mě táta věčně tahal. Do očí jsem mu neviděl, ale měl jsem dojem, že nás pozoruje. Mohl to být tátův starý kamarád nebo kolega – věčně potkával nějaké známé. Záhada byla, proč ten chlápek čekal zrovna tady, před bytem mých prarodičů. A netvářil se zrovna spokojeně.

„Cartere,“ obrátil se ke mně táta, „běž napřed.“

„Ale –“

„Vyzvedni sestru. Sejdeme se u taxíku.“

Vykročil přes ulici k tomu chlápku v kabátě a já si mohl vybrat: jít za tátou a zjistit, co se děje, nebo udělat, co mi řekl.

Rozhodl jsem se pro tu o maličko bezpečnější možnost. Šel jsem vyzvednout sestru.

Než jsem stačil zaklepat, Sadie otevřela dveře.

„Pozdě jako obvykle,“ spustila.

Držela svoji kočku Muffina, kterého dostala od táty jako dárek „na rozloučenou“ před šesti lety. Muffin zřejmě nestárl ani nerostl. Pořád měl huňatý žlutočerný kožich jako malý leopard, ostražitě žluté oči a špičaté uši, trochu velké na jeho hlavu. Z obojku mu visel stříbrný egyptský přívěsek. Sladký muffin nepřipomínal ani trochu, ale Sadie byla ještě malá, když ho pojmenovala, takže se nad tím dá přimhouřit oko.

Ani Sadie se od loňského léta moc nezměnila.

[Zatímco nahrávám, stojí kousek ode mě a zírá na mě, takže si radši dám pozor, jak ji popíšu.]